

препръчатъ изхода на руския флотъ, адмиралътъ кзава : „Синове мои! Азъ ви испращамъ на смъртъ, и ние вече никога нѣма да се видимъ. Никога нѣма вече да видите своитѣ родни мѣста, нито своитѣ мили деца, родители и приятели. Предъ васъ стои най-страшната смъртъ. О, вие, чиито сърдца треператъ, когато чувате, какво ви заповѣдвамъ и усѣщате, макаръ и за мигъ, че губите храбрость — отстъпете, защото отъ васъ се иска нѣщо, което надхвърля силата на най-голѣмитѣ херои (Войницитѣ грѣмко отговарятъ съ „бансай“ и „ура“). Въ този молитвенъ и свещенъ мигъ, когато виждамъ вашата доблестна решителность да извършите една тежка задача, азъ трѣбва да се простя съ васъ и навѣки да се раздѣлимъ. При раздѣлата нѣма да изпиемъ по чаша шампанско, защото то ще ви размъти разума, а когато извършвате такъвъ върховенъ дългъ — да умрете за родината и нейната слава — вашитѣ души при срещата съ вашитѣ прадѣди трѣбва да бждатъ чисти и бистри, като тая чаша вода, която дигамъ за васъ. Бансай!“

На 14 септемврий 1912 година, въ Япония се извърши погребението на императора Мутсухито. Докато въ императорския дворецъ се нарежда погребалното шествие, следъ колесницата, теглена отъ петъ вола по стариненъ обичай, генералъ Маресуке Ноги, народниятъ герой на японцитѣ, сжщиятъ, който превзе Портъ-Артуръ, безшумно се приготвя въ своя домъ за другия свѣтъ. Край него шета бѣловласата му другарка. Тя знае, какво има да става и полага последни грижи за своя съпругъ. Когато първиятъ топовенъ гърмежъ известява, че императорътъ напуща двореца, за да не се върне вече никога, генералъ Ноги, съ очи отправени къмъ императорския портретъ, си прерѣзва гърлото съ единъ малъкъ остъръ ножъ. Неговата другарка бърза да го последва и забива една кама въ гърдитѣ си.

Презъ 1937 година японското правителство съобщи на своитѣ поданици, че сж изнамѣрени нови „живи